

Arrest

nr. 293 089 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Zij heeft het Belgisch grondgebied op 30 juni 2019 betreden.

Op 1 juli 2019 heeft zij een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Gezien de verzoekende partij verklaarde 15 jaar te zijn, werd mevr. M. aangesteld als voogd.

Op 9 juli 2019 vond een leeftijdsonderzoek plaats, waar werd vastgesteld dat de geboortedatum van verzoekende partij aangepast moest worden.

Op 11 februari 2021 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 257 603 van 1 juli 2021.

Op 10 augustus 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten (1),

naam : S.

voornaam : M.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Gerdi Ghaws

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/02/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 01/07/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

De verzoekende partij heeft op 18 augustus 2021 een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, afzonderlijk en in samenhang met artikel 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Het artikel is de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat ook vereist dat de lidstaten rekening moeten houden met het verbod op refoulement.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft bovendien reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...) "

Het EHRM bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt dient reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te gebeuren.

Uw Raad heeft dit reeds verschillende malen bevestigd, onder meer in een recent arrest van 29 maart 2019, nr. 219226.

De Raad van State stelde bovendien op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs 241 623 en 241.625: "Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, uit te voeren zonder dat de verzoekende partij een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

De bestreden beslissing vermeldt niet naar waar verzoeker zich moet begeven. De bestemming is echter een fundamenteel onderdeel van een terugkeermaatregel.

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest van 14 mei 2020 in de zaken C 924/19 PPU en C 925/19 PPU dat krachtens artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 een „terugkeerbesluit” moet worden opgevat als een bestuurlijke of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een derdelander illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Overeenkomstig artikel 3, punt 3, van dezelfde richtlijn wordt de betrokken persoon met deze terugkeerverplichting bevolen om terug te keren naar hetzij zijn land van herkomst, hetzij een land van doorreis, hetzij een ander derde land waarnaar hij vrijwillig besluit terug te keren en waar hij wordt toegelaten (punt 114 van het arrest).

Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 volgt derhalve dat het opleggen of uitvoeren van een terugkeerverplichting een van de twee elementen vormt waaruit een terugkeerbesluit bestaat, waarbij een dergelijke terugkeerverplichting gelet op punt 3 van dit artikel niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die een van de in dit punt 3 bedoelde landen moet zijn. (punt 115 van het arrest).

In punt 116 wordt deze bestemming fundamenteel genoemd als onderdeel van het terugkeerbesluit en in punt 118 wordt er uitgelegd dat dit besluit immers pas kan genomen worden conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn na een onderzoek naar het risico op refoulement (zie in die zin arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 49, en 8 mei 2018, K. A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 103) en dat de eerbiediging van het non-refoulement beginsel slechts kan worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren (punt 119 van het arrest).

Verwerende partij kan er dus niet mee volstaan verzoeker te gelasten het Belgische grondgebied te verlaten, of dat van Schengen, maar is verplicht te verduidelijken wat de bestemming dan moet zijn van verzoeker.

De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook op dat punt fundamenteel gebrekkig.

De Afghaanse nationaliteit van verzoeker wordt niet betwist. In casu dient om die reden een beoordeling te gebeuren te opzichte van Afghanistan. Een onderzoek naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM die met een terugkeer gepaard zou gaan, ontbreekt echter volledig. De bestreden beslissing verwijst enkel naar het feit dat verzoeker een negatieve beslissing kreeg - zowel bij het CGVS als voor de RvV - en het feit dat hij zonder de juiste papieren in België verblijft.

Verzoeker wijst in dit verband op de vaste rechtspraak van het EHRM, het Grondwettelijk Hof en Uw Raad, dat wat artikel 3 EVRM betreft, een ex nunc beoordeling op het moment van de zitting noodzakelijk is om van een effectief rechtsmiddel te kunnen spreken (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 23 mei 2007, §136).

Men kan naar analogie verwijzen naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."

De beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op 11 februari 2021. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 1 juli 2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 10 augustus 2021, zoals gezegd zonder enig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

De situatie in Afghanistan is sinds 1 juli 2021 (of zelfs 10 augustus 2021) echter dermate gewijzigd dat een nieuwe beoordeling zich opdringt.

Sinds de Verenigde Staten in mei 2021 aankondigden om al hun troepen tegen september 2021 uit Afghanistan terug te trekken, gaat de veiligheid er zienderogen op achteruit. Midden augustus 2021 verwierven de Taliban de controle over het gehele grondgebied van Afghanistan en riepen zij het Islamitisch Emiraat Afghanistan uit. De Taliban claimen nu ook controle te hebben verworven over de Panjshirvallei, het laatste gebied waar zij de macht nog niet hadden verworven.

De Afghaanse bevolking legt zich niet neer bij de machtsovername door de Taliban. Verzet in Jalalabad en Kaboel werd reeds - niet bijzonder verrassend - hardhandig de kop ingedrukt.

Daarenboven komt nog een dat de Afghaanse tak van de islamistische terreurorganisatie Islamitische Staat Khorasan (IS-K) reeds verschillende aanslagen pleegde bij de luchthaven van Kabul waarbij zeker 85 mensen om het leven kwamen.

De VN-Vluchtelingenorganisatie raadt ondertussen af om nog mensen terug te sturen naar Afghanistan:

"In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country. 1 The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021, to capture 26 out of 34 of Afghanistan's provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country."

[...]

"As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with an unfolding humanitarian emergency in the country, 10 UNHCR calls on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. A moratorium on forced returns to Afghanistan would need to stay in place until the situation in the country has stabilized, pending an assessment of when the changed situation in the country would permit return in safety and dignity. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection."

Ook de Belgische Minister voor Asiel en Migratie verklaarde dat niemand nu nog kan en mag teruggestuurd worden: "We moeten ervoor zorgen dat iedereen die vlucht vooroorlog en vervolging opgevangen wordt en bescherming kan vinden, daar waar hij of zij terecht komt. Vandaag is die situatie in Afghanistan verschrikkelijk. Je kan en mag, puur moreel, niemand terugsturen."

Ook het CGVS communiceerde op 16 augustus dat er voor de verzoeken om internationale bescherming van Afghaanse onderdanen een tijdelijke, gedeeltelijke opschorting van de betekening van beslissingen wordt ingevoerd, tot eind september. Deze opschorting heeft betrekking op de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming. Het CGVS baseert zich hiervoor op de snel wijzigende situatie en de onzekerheid naar de toekomst toe.

Naast de erg problematische veiligheidssituatie ter plaatse voor Afghaanse onderdanen, is er ook een humanitaire crisis in Afghanistan. De razendsnelle ineenstorting van de vorige Afghaanse autoriteiten maakt dat overheidsdiensten niet meer functioneren. Humanitaire hulp komt moeilijker ter plaatse, met voedseltekorten als gevolg. Ook het gezondheidssysteem en het onderwijssysteem staan onder zware druk:

"Much of the previous Afghan government is no longer functioning due to funding uncertainties, while humanitarian aid and other assistance provided by United Nations agencies and nongovernmental organizations have been severely curtailed due to security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties. On August 31, UN Secretary-General António Guterres warned that "a humanitarian catastrophe looms" in Afghanistan and urged donor governments to "dig deep" to fund an emergency flash appeal. [...]

Afghanistan is facing a major economic collapse. Prices for food and other essentials have risen, even as most banks remain closed, and the UN has reported limited access to cash and possible food shortages. Before the Taliban takeover, more than 30 percent of the country was facing acute food insecurity: now over 40 percent. [...]

The education system, which currently enrolls about seven million students, 38 percent of them girls, will desperately need continued foreign funding. Nongovernmental groups have played a crucial role in the education sector but educate only several hundred thousand students outside the state system. Donor governments that have provided funding should press the Taliban to allow all schools to operate, and allow girls and women to attend at all levels, without intimidation or threats.

In the health sector, the main role of nongovernmental organizations has been to provide services on behalf of the government. They cannot replace the state system, which has depended on international funds provided by a World Bank- administered trust fund to the government before being transferred to organizations in the provinces. The Taliban should allow that system to remain in place and make a commitment not to discriminate in providing services."

De hierboven omschreven ontwikkelingen in Afghanistan vonden plaats na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beoordeling in dat arrest, waarop ook het bevel tot het verlaten van het grondgebied is genomen (zie stuk 1), is bijgevolg niet meer actueel.

De veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan zijn sindsdien dermate veranderd dat een nieuwe beoordeling in het licht van artikel 3 EVRM zich opdringt. Zoals reeds hoger aangegeven, dient die beoordeling ex nunc te gebeuren.

Hoewel het nog niet geheel duidelijk welk regime de Taliban op poten zullen zetten in Afghanistan nu ze de controle hebben over het gehele grondgebied, zijn er toch sterke indicaties dat het bewind erg onderdrukkend zal zijn en gebaseerd op een strikte interpretatie van de sharia.

Uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat in gebieden die gecontroleerd worden door de Taliban de overheid geen bescherming biedt of kan bieden, en dat de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend is, en de openbare, rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnt. In dergelijke situatie wordt er systematisch gebruik gemaakt van geweld en intimidatie, in een context van grootschalige mensenrechtenschendingen.

"In the exceptional circumstances of Afghanistan, relevant considerations to assess the threat to life, physical integrity or freedom resulting from events seriously disturbing public order include the fact that in parts of the country the Government has lost effective control to AGEs and is unable to

provide protection to civilians. Available information indicates that the exercise of control over key aspects of people's lives in these areas is repressive, coercive and undermines an ordre public based on respect for the rule of law and human dignity. Such situations are characterized by the systematic use of intimidation and violence directed against the civilian population, in a climate of widespread human rights abuses.

Against this background, UNHCR considers that individuals who originate from areas affected by active combat between pro-government forces and AGEs, or between different AGEs, or from areas under the effective control of AGEs as characterized above, may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international protection. Those who are found not to meet the refugee criteria of the 1951 Convention may be eligible for international protection under UNHCR's broader mandate on the grounds of serious threats to life, physical integrity or freedom resulting from generalized violence or events seriously disturbing public order".

De Taliban bedient zich van bijzonder gewelddadige tactieken om gemeenschappen en individuen onder de knoet te houden om hun macht en controle te vestigen:

"Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas."

Waar de Taliban controle heeft en uitoefent, wordt een strikt regime afgedwongen, wordt elk verzet en elke afwijking met geweld afgestraft.

"[I]n areas controlled by the Taliban, or areas where the Taliban has a large presence, it is virtually impossible to be in open opposition to the movement. Local communities must adapt to Taliban's local governance. [...] If a local community is attacked or there is an imminent risk of attack, there is a need to mobilise fighters locally, and in such cases it can be difficult not to contribute [fighters to the Taliban]. [...] However, it may be possible for the extended family to pay instead of contributing with recruits. Such practices imply that the poorest families contribute with fighters because they do not have the means to pay their way out of the situation."

"The Taliban have reportedly killed, attacked and threatened individuals and communities who are perceived to contravene the Taliban's interpretation of Islamic principles, norms and values.⁴²⁰ In areas where the Taliban are trying to win the hearts and minds of the local population, the Taliban have reportedly softened their stance.⁴²¹ However, once areas are under its effective control, the Taliban are reported to enforce a strict interpretation of Islamic principles, norms and values.⁴²² There are reports of officers of the Taliban's Ministry for the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice patrolling the streets, and people are reportedly detained for shaving their beards or for using tobacco.⁴²³ Women are reportedly only allowed to leave their homes when accompanied by their husbands or male family members, and only for a small number of authorized purposes such as visiting a doctor; women and men who violate the rules have reportedly been punished by public lashings or have even been killed."

"In areas under the effective control of the Taliban and other AGEs, women and men accused of immoral behaviour risk being tried by these AGEs' parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death".

"Insurgents; in the areas under their control, impose punishments through parallel justice systems; based on a strict interpretation of sharia (67). These non-state courts are often described as 'kangaroo courts' (68). UNAMA considers these punishments involving 'public executions by stoning and shooting, beating and lashing, and amputation - are illegal under the laws of Afghanistan, constitute criminal acts, and may amount to war crimes' (69). Transgressing moral codes however do not exclusively refer to gender related cases. In an example from May 2017, insurgents abducted a 14 year old boy from Samangan, because of dancing in a wedding video posted on social media, in a manner deemed 'immoral' (70)."

"The Taliban monitor and punish the population in the regions of their controls and threatened or killed mullahs, clerics and religious leaders who preached against them or contravened their interpretations of Islam (165). For example, in 2013, the Taliban killed a local cleric in Kunar Province and left a note on his body indicating that he was killed as punishment for having

performed funeral prayers for dead 'apostates', meaning members of the Afghan government security forces (166). The New York Times reported in 2017 that according to officials, Islamic scholars (ulema) who are more liberal or who challenge the Taliban's ideology, have been increasingly targeted by the Taliban since 2015 (167). BBC News states that the increase in targeting has been due to the shift in attitudes under the new 2016 Taliban leadership of Hibatullah Akhundzada, a hardline senior figure in the Taliban courts (168)."

UNHCR rapporteerde in de richtlijnen van augustus 2018 nog dat in gebieden door AGE'S bezet, er geen vrijheid van beweging is, noch van meningsuiting, geen politieke participatie, geen toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en geen toegang tot een rechtsmiddel. Een beschuldiging volstaat om geëxecuteerd te worden.

"AGEs were reported to carry out extrajudicial executions/ torture and ill- treatment; and prevent civilians from exercising their rights to free movement; freedom of expression, freedom of religion, political participation, as well as access to education and health care and the right to an effective remedy. In 2017, UNAMA documented 6,768 civilian casualties (2,303 deaths and 4,465 injured) caused by AGEs, with 4,385 incidents (1,574 deaths and 2,811 injuries) publically claimed by or attributed to the Taliban and 1,000 incidents (399 deaths and 601 injuries) publically claimed by or attributed to Islamic State. 152 AGEs are reported to take advantage of the absence of governmental justice mechanisms or services to enforce their own parallel "judicial" structures, primarily in, but not limited to, areas under their control. 153 UNAMA notes that "[a]ll parallel justice structure punishments by non-state armed groups are illegal under the laws of Afghanistan, constitute criminal acts, and may amount to war crimes. "154 In 2017, UNAMA documented 23 incidents of parallel justice structure punishments causing 33 civilian casualties (21 deaths and 12 injured), a 34 per cent reduction compared to 2016. 155 Parallel justice structure punishments include public executions by stoning and shooting, beating and lashing, and amputation.156

AGEs are also reportedly imposing illegal taxes in areas where they attempt to impose parallel systems of governance.157

AGEs reportedly place limitations on the right to freedom of expression. Civilians who speak out against AGEs or in favour of the Government, as well as civilians who are accused by AGEs of spying for the Government, reportedly face a risk of violence and summary trials in parallel and illegal judicial procedures operated by AGEs; the punishment for such alleged "crimes" is usually execution (see Section III.A.1.g).158

The Taliban and Islamic State have reportedly used threats, intimidation and violent attacks against media companies and journalists that are perceived to engage in critical reporting. 159 Consequently, journalists reportedly self-censor due to fears for their safety (see Section III.A.2). 160

AGEs also reportedly place limitations on the right to political participation.

Since voter registration commenced on 14 April 2018,161 AGEs have reportedly attacked voter registration sites and tazkira (national identity card) distribution centres, including by means of targeted killings, abductions, threats, intimidation and harassment of election-related personnel and security forces. 162 AGEs have reportedly warned Afghans not to register for the upcoming elections and have allegedly also fined citizens and/or confiscated the tazkiras (national identity cards) of those who have registered. 163 Between 14 April 2018 and 10 May 2018, there were 23 election-related security incidents verified by UNAMA, resulting in 271 casualties (86 deaths and 185 injured). 164

(..) Taliban public statements continue to emphasize their support for education and to declare that promotion of education inside the country is one of their main objectives. 173 However; there have been reports of both the Taliban and Islamic State using schools and madrassas as places for the indoctrination and recruitment of children for use in combat and in combat support functions. 174 The Taliban and Islamic State have also been reported to interfere in or attempt to control the curriculum for adherence to criteria approved by them. 175

(..) AGEs are similarly reported to restrict access to health care. 181 In 2017, UN AM A documented 75 incidents (31 deaths and 34 injured) targeting hospitals and health personnel by AGEs, compared to 120 incidents in 2016 (10 deaths and 13 injured). 182 In addition, AGEs are reported to have imposed bans on polio vaccination campaigns in certain parts of the country, while vaccinators

are unable to access other parts due to insecurity.¹⁸³ The right to freedom of religion has reportedly come increasingly under attack from AGEs, including attacks against places of worship, religious leaders and worshippers; AGEs also threaten and attack individuals and communities who are perceived to contravene AGEs' interpretation of Islamic principles, norms and values. ¹⁸⁴"

Het blijkt duidelijk dat, in de gebieden die onder de controle van de Taliban staan, er een verregaande sociale en religieuze controle is die alle aspecten van het dagelijkse leven monitort en dit afdwingt met extreem geweld, om te straffen of om een voorbeeld te stellen. Het gaat om systematische mensenrechtenschendingen die de menselijke waardigheid op een fundamentele wijze ondermijnen en elke vorm van ontplooiing of ontwikkeling in de weg staan en de fysieke integriteit ondermijnen.

Hoewel de hierboven aangehaalde rapporten enkele jaren oud zijn, is er weinig aanleiding om aan te nemen dat het bewind van de Taliban menswaardiger zal zijn dan hetgeen hierboven werd geschetst.

Integendeel.

De Taliban neemt sinds kort een assertieve toon aan in de gebieden onder hun controle, en laat een spoor van vernieling achter die lijkt op de brutaliteiten van voor de oorlog in 2001. De situatie wordt vergeleken met de val van de door de Sovjet-Unie gesteunde regering, toen de Taliban een eerste keer aan de macht kwam:

While the Taliban has said it wants peace talks with Ghani's government; on the ground the group is taking an assertive tone and leaving a path of destruction reminiscent of the brutality it deployed before the war. On Friday, it claimed responsibility for killing the government's top media official while promising to avenge the U.S. airstrikes with "full strength."

[..] In Kandahar, the group tortured and killed a famous local comedian, Nazar Mohammad, late last month for allegedly defaming the militants in his shows. There have been reports the Taliban are asking for the names of women and girls to be married off to their fighters as they move through the country, forbidding women from leaving their homes and closing schools for girls.

The group also killed and skinned the bodies of two brothers in Shakar Dara, just 20 miles (32 kilometers) outside Kabul, for refusing to shut down a literacy training center for women, according to their sister, who asked not to be named for fear of retribution. Her father found the bodies in a neighboring district the next day with the help of local residents. The surviving members of her family have now fled to the relative safety of the capital.

It's a throwback to the time when the former Russia-backed government fell to the Taliban insurgents," Afghan army veteran and independent defense analyst Atiaullah Amarkhel said in a phone interview from Kabul. "The war this time will be deadlier and more destructive."

Human Rights Watch bevestigt dit beeld, waarbij de Taliban in gebieden die ze veroveren, overgaan tot mensenrechtenschendingen van onder meer burgers met vermeende banden met de Afghaanse overheid. De Taliban moet niet langer het vertrouwen van de lokale bevolking winnen om haar macht op te bouwen, maar gedraagt zich als een overwinnaar die haar wil oplegt. De huidige situatie is ongezien in de laatste 20 jaar, en doet denken aan de periode van het Talibanbewind voor 2001.

Human Rights Watch publiceerde op 3 augustus 2021 het rapport Advancing Taliban Execute Detainees over onder meer de standrechtelijke executie van burgers met beweerde banden met de Afghaanse overheid:

Taliban forces advancing in Ghazni, Kandahar, and other Afghan provinces have summarily executed detained soldiers, police, and civilians with alleged ties to the Afghan government. Human Rights Watch said today.

Residents from various provinces told Human Rights Watch that Taliban forces have in areas they enter, apparently identify residents who worked for the Afghan National Security Forces. They require former police and military personnel to register with them and provide a document purportedly guaranteeing their safety. However; the Taliban have later detained some of these people incommunicado and, in cases reported to Human Rights Watch, summarily executed them.

"Summarily executing anyone in custody, whether a civilian or combatant, is a serious violation of the Geneva Conventions and a war crime," said Patricia Gossman, associate Asia director. "Taliban commanders with oversight over such atrocities are also responsible for war crimes. "

A journalist from Malistan who has been tracking detentions there since Taliban forces took control of the district on July 13 said that they entered houses searching for members of the security forces and government employees:

"They claimed that they would not hurt anyone and they encouraged people to inform those who have escaped from the area to come back to their houses. In practice, they have acted differently. They search houses and, in some cases, even show photos of government employees, asking for their location. "

He said that the Taliban had killed at least 19 security force personnel in their custody, along with a number of civilians. Taliban fighters also burned down the house of Abdul Hakim Shujoyi, a former militia commander who had worked with US forces. Human Rights Watch was unable to confirm the exact numbers killed there.

Human Rights Watch obtained a list of 44 men from Spin Boldak, Kandahar, whom the Taliban have allegedly killed since July 16. All had registered with the Taliban before being summarily executed. Waheedullah, a police commander from Spin Boldak, had obtained a "forgiveness" letter from the Taliban, but Taliban fighters took him from his house and executed him on August 2, activists and media monitoring these detentions in Kandahar said.

Ghazni residents said that Taliban forces entered their neighborhoods on July 11, after Afghan government forces withdrew from the city. Taliban forces then searched house-to-house, apparently to identify residents who had worked for the provincial or district government or security forces. They took into custody dozens of residents, some of whom were later released after being compelled to provide assurances they would not cooperate with the government. Human Rights Watch could not confirm the status or whereabouts of those not released.

A resident of Naw Abad district said that when Taliban forces arrived in his area, they announced it through the local mosques' loudspeakers:

"They said that the area is under their control, and they are celebrating their victory, that people should obey them. They said that government employees, except the military, should come to get a letter which is valid for 10 days and no one would be able to hurt them if they have that. They must renew the letter every 10 days. "

He said the Taliban established checkpoints around the city, and on July 13 they stopped him and two relatives and ordered them to come for questioning.

"They took us to a place and when they didn't find anything on the other two, they released them,"he said. "They forced me to open mv Facebook faccountl and they saw mv posts, mv regular contact with a friend fwho works for the government! and some of mv pictures with army soldiers. Then they transferred me to another place and referred me to their intelligence department. They said I would only be released if I gave them any weapons I had. "

The Taliban released the man on July 19 after local community leaders gave assurances that he was not a government employee or had any connection with the military. But on July 30. Taliban fighters again came to his house and took him away without explanation. The family said they have no information about his whereabouts.

De Standaard schrijft op 9 augustus 2021 in het artikel 'Slapen of eten lukt niet, we horen de hele tijd gewerschoten en bommen' over onder meer de zoon van een militair die door de Taliban met zweepslagen werd toegetakeld, omwille van de job van zijn vader;

"Terwijl de taliban in hoog tempo provinciesteden veroveren, vragen Afghanen in de hoofdstad Kaboel zich vertwijfeld af of ze nog even kunnen blijven of nu moeten vluchten. Ze staan uren in de rij om een paspoort aan te vragen. Geen Afghaan lijkt nog in een goede afloop te geloven.

[..] Mocht het tot een inname van Kaboel komen, dan worden ambtenaren als Sadat een doelwit. 'De taliban willen niet dat vrouwen werken, en vooral niet voor de overheid', weet ze. De laatste weken zijn er voorbeelden te over geweest van gruweldaden tegen overheidsfunctionarissen in talibangebieden. Zo is er de 21-jarige vrouw die uit haar auto getrokken werd en geëxecuteerd, omdat ze voor het ministerie van Vrouwenzaken werkte. Of de twaalfjarige jongen in het noordelijke Farvab die met zweepslagen werd toegetakeld, volgens lokale veiligheidsbronnen omdat zijn vader militair is. "

Al Jazeera rapporteert op 2 augustus 2021 over de 'afslachting van burgers' door de Taliban in een stad die ze onlangs veroverden. Minstens 40 vroegere en huidige overheidsfunctionarissen, die volgens de VS en het VK geen rol speelden in de gevechten, werden door de Taliban gedood:

"Afghan forces battled to stop a first major city from falling to the Taliban as the United States and the United Kingdom accused the group of "massacring civilians" in a Kandahar town they recently captured near the Pakistan border.

"The Taliban massacred dozens of civilians in revenge killings. These murders could constitute war crimes," the embassies of Washington and London said in separate tweets on Monday regarding the alleged atrocities committed in Spin Boldak.

[..] The US and UK diplomatic condemnations come after Afghanistan's Independent Human Rights Commission also said Taliban fighters had indulged in revenge killings in Spin Boldak.

"After taking over Spin Boldak district, the Taliban chased and identified past and present government officials and killed these people who had no combat role in the conflict," the group said, adding at least 40 people had been killed by the Taliban. "

Ook nóg recentere bronnen schetsen een even grimmig beeld:

"The Taliban is going house-to-house searching for opponents and their families, according to a United Nations threat assessment report, deepening fears that Afghanistan's new rulers are planning revenge. (..)

Women have also been assured their rights will be respected, and that the Taliban will be 'positively different' from their brutal 1996-2001 rule. But with thousands of people still trying to flee the capital on board evacuation flights, the intelligence report for the UN confirmed the fears of many.

The Taliban has been conducting 'targeted door-to-door visits' of people who worked with US and NATO forces, according to the confidential document by the UN's threat assessment consultants, seen by the AFP news agency. (..)

The Taliban has denied such accusations in the past and has several times issued statements saying fighters were barred from entering private homes.

It also insists women and journalists have nothing to fear under their new rule, although several media workers have reported being thrashed with sticks or whips when trying to record some of the chaos seen in Kabul in recent days. " "Taliban fighters massacred nine ethnic Hazara men after taking control of Afghanistan's Ghazni province last month, Amnesty International said today.

On-the-ground researchers spoke to eyewitnesses who gave harrowing accounts of the killings, which took place between 4-6 July in the village of Mundarakht, Malistan district. Six of the men were shot and three were tortured to death, including one man who was strangled with his own scarf and had his arm muscles sliced off.

The brutal killings likely represent a tiny fraction of the total death toll inflicted by the Taliban to date, as the group have cut mobile phone service in many of the areas they have recently captured, controlling which photographs and videos are then shared from these regions. "

[...]

"One man, 45-year-old Wahed Qaraman, was taken from his home by Taliban fighters who broke his legs and arms, shot him in the right leg, pulled his hair out, and beat his face with a blunt object.

Another man, 63-year-old Jaffar Rahimi, was severely beaten and accused of working for the Afghan government, after cash was found in his pocket. The Taliban strangled him to death with his own scarf. Three people involved in the burial of Rahimi said that his body was covered in bruises, and that the muscles of his arms had been carved off.

Sayed Abdul Hakim, 40, was taken from his home, beaten with sticks and rifle butts, had his arms bound, and was shot twice in the leg and twice in the chest. His body was then dumped next to a nearby creek.

One eyewitness, who assisted with the burials, told Amnesty International: "We asked the Taliban why they did this, and they told us, 'When it is the time of conflict, everyone dies, it doesn't matter if you have guns or not. It is the time of war.'"

Het is duidelijk dat de situatie in Afghanistan fundamenteel is gewijzigd sinds het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting van 1 juli 2021. Deze wijziging was reeds overduidelijk op het moment van het nemen van de bestreden beslissing van 10 augustus 2021, en is in tussentijd enkel nog maar duidelijker geworden.

Het compleet gebrek aan een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan is onverantwoord en onwettelijk.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Kernpunt van het betoog van de verzoekende partij is dat volgens haar de situatie in Afghanistan na de beslissing van het CGVS van 11 februari 2021 en het arrest van de Raad van 1 juli 2021, waarna de bestreden beslissing werd genomen, drastisch gewijzigd, in die zin dat een terugkeer van de verzoekende partij daardoor een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

De Raad merkt op dat de recentste bronnen waarnaar de verzoekende partij verwijst om haar visie kracht bij te zetten dateren van augustus 2021. De verzoekende partij stelt correct dat een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM een ex-nunc beoordeling impliceert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu haalt de verzoekende partij omstandigheden aan in Afghanistan die op het moment van de bestreden beslissing nog niet aan de orde waren. Zij dateren immers allemaal van na de bestreden beslissing. De verzoekende partij haalt expliciet aan dat de situatie in Afghanistan vlak na de bestreden beslissing grondig gewijzigd is door het vertrek van de Amerikaanse troepen en de Taliban die aan de macht kwam. Los van de vraag of de verwerende partij in de bestreden beslissing al dan niet moest overgaan tot een concrete beoordeling van artikel 3 van het EVRM (zowel het CGVS als de Raad hadden immers nog maar net voordien de asielaanvraag van de verzoekende partij beoordeeld), is de kernvraag dan ook of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de nieuwe omstandigheden in Afghanistan, die dateren van vlak na de bestreden beslissing en volgens de verzoekende partij tot op vandaag verdergaan, een nieuwe beoordeling van de terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan vereisen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Zoals uit bovenstaande bespreking al is gebleken haalt de verzoekende partij diverse bronnen aan waarvan de meest recente dateren van eind augustus 2021. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij op 18 augustus 2021 een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In antwoord op deze aanvraag besliste het CGVS op 22 augustus 2022 dit verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Uit deze beslissing blijkt dat de verzoekende partij initieel geen van de elementen die zij nu in haar enig middel naar voor brengt en die een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, aangehaalde. Uit voornoemde beslissing van het CGVS van 22 augustus 2022 blijkt evenwel ook dat de advocaat van de verzoekende partij bij een schrijven van 20 september 2021 'nieuwe elementen' aanbracht waarop de verzoekende partij zich beroept, namelijk de gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtswissel en de vraag naar hoe leefbaar een leven onder talibancontrole is voor een inwoner van Afghanistan. Dit stemt dus wel overeen met de elementen die de verzoekende partij in haar enig middel naar voor brengt. Het CGVS gaat ook concreet en zeer uitgebreid op deze problematiek in en baseert zich voor haar conclusie op bronnen die dateren van tot en met mei 2022. Het CGVS concludeerde dat sinds de machtsvername door de taliban een significante daling is van het willekeurig geweld, dat de veiligheidssituatie is verbeterd, en dat er kan vastgesteld worden dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. De bronnen waarop het CGVS zich steunt om tot deze conclusie te komen zijn veel recenter dan de bronnen waarop de verzoekende partij zich steunt in haar enig middel. De verzoekende partij maakt haar standpunt over een mogelijke schending van artikel 3 bij terugkeer naar Afghanistan dan ook niet aannemelijk.

Los van het feit dat de verzoekende partij in haar nieuw verzoek om internationale bescherming dus geen van de elementen aanhaalde die zij nu in haar enig middel aanhaalt en die volgens haar zouden wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar enig middel enkel verwijst naar algemene rapporten en berichtgeving, waarvan zij niet aannemelijk maakt dat zij ook van toepassing is op haar specifieke situatie.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het enige motief van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU